

ADOLF HITLER

Älskade ledare

ADOLF HITLER

Älskade ledare

**Åtta artiklar om Hitler
och
Sju dikter av Hitler
Sammanställt från
NS UPPMANING TILL KAMP
1990-1994**

**NSDAP/AO
Postbox 6414
Lincoln NE 68506 USA
www.nsdapao.info & www.nsdapao.org**

Innehållsförteckning

Inledning

Artiklar om Adolf Hitler

Vem var Adolf Hitler

Pilgrimsfärd

Julberättelse

Den 20 april

Adolf Hitler: ledare för självupppoffring

Början

Adolf Hitler i världskriget

En bekännelse

Dikter av Adolf Hitler

Tänk på det!

Kamraten

Det var i snåren i Artois-skogen

Tyst hjältemod

Waldehren-kyrkogården i Pasewalk

På radiovakt

"Blåvitt och svart och vitt och rött"

Inledning

Adolf Hitler var verkligen den mest älskade ledaren i någon nation!

Denna kärlek gjorde honom så framgångsrik. Denna framgång gjorde honom så fruktad av fienden. Det är på grund av denna rädsla som hans motståndare har smutskastat honom år efter år, årtionde efter årtionde.

Kärlek kan inte besegras av hat. Sanningen kan inte utplånas av lögn. Godhet kan inte förstöras av elakhet.

En dag kommer tidvattnet att vända...

Gerhard Lauck
Oktober 1999 (110)

Vem var Adolf Hitler?

av Michael Storm

Vår Führer Adolf Hitler var en mycket begåvad man. Han klarade av många extremt krävande uppgifter, bland annat som krigsherre, politisk ledare och grundare, för att bara nämna några. Enligt min mening var den roll som fick mest uppmärksamhet, krigsherren, inte den *sanne* Hitler; även om han utförde denna uppgift med all sin kraft var det ändå inte hans verkliga kall (t.ex. fram till 1943 vägrade han att ställa om ekonomin till totalt krig - Tyskland hade inte ens en krigs- och rustningsplan fram till dess, ett tecken på att kriget hade tvingats på oss - och det var inte förrän 1944 som kvinnor kallades in till rustningstjänst, eftersom han in i det sista hade hoppats att han skulle kunna avsluta kriget utan att förlora sitt livsverk).

Han var förvisso en lysande politisk ledare och en dynamisk statsman, men för honom var detta nästan bara yttre sken som ännu inte tillfredsställde honom fullt ut. Slutligen, efter vinterkrisen på östfronten, blev han helt förpassad till rollen som befälhavare, som Führern tvingades ta på sig.

Adolf Hitlers inre natur, som han behöll under hela sitt liv, var en skapares. Det är avsikten med denna artikel på hans födelsedag att ta upp denna aspekt. I motsats till den negativa bild som de judiska medierna gav vår älskade ledare, var han i själva verket den mest positiva och konstruktiva ledaren i mänsklighetens historia.

Som tonåring drömde han om att bli konstnär och lyckades till och med försörja sig blygsamt som frilansande konstnär. (Se boken *Adolf Hitler, The Unknown Artist*, #082 i vår engelska boklista). Det var först när han sökte till konstskolan i Wien som han skulle upptäcka sitt verkliga uppdrag; skolan avlog hans ansökan, men menade att hans framtid låg inom arkitekturen och att han borde söka dit. Men trots att han hade kunskaperna hade han inte avgångsbetyget för att bli arkitekt, eftersom han hade slutat skolan strax efter sin fars död.

Under hela sitt liv förblev Adolf Hitler dock en konstnär, som ritade hus, arenor, broar och till och med ritade om hela städer. Varenda en av dessa skapelser bär stämpeln av hans sanna jag. Senare var det Albert Speers uppgift som chefsarkitekt för Führerns rike att förverkliga idéer, skisser, ritningar och modeller.

Storslagna byggnader växte upp över hela Tyskland, precis som Führern hade drömt om. Hans byggnadsprogram varade från 1933 till 1943! Men Tyskland hade inte tillräckligt med arbetskraft och råvaror för att under dessa 10 år hinna med ens en bråkdel av de planerade projekten. Tysklands upprustning tvingade sedan byggprogrammet att avbrytas 1944. År 1938 hade Frankrike fortfarande spenderat mer på rustningar än det tyska riket! År 1939 spenderades mer pengar på RAF i Storbritannien än vad Hermann Göring spenderade på det tyska Luftwaffe, och 1940 hade Frankrike dubbelt så många moderna stridsvagnar som Tyskland! Och dessa två "fredsälskande" demokratier var de *svagaste* i den allierade koalitionen som omringade vårt fosterland i det mest monstruösa

krig som mänskligheten någonsin skådat. Ändå tog det dem - USA, Sovjetunionen, Storbritannien m.fl. - hela sex år att besegra lilla Tyskland.

Uppenbarligen var byggandet av motorvägar och byggnader, liksom stadsförsköning i allmänhet, en mycket hög prioritet för Führern. Men inte ens dessa gigantiska projekt ger en tillräcklig bild av Führerns inre natur - den var mycket större än så!

När Adolf Hitler som okänd person blev den 7:e medlemmen i partiet inledde han omedelbart en kampanj som förvandlade ett obskyrt utbrytarparti till en allomfattande rörelse, vilket vi på ett imponerande sätt kan se i Leni Riefenstahls film *Viljans triumf*. Inget av detta hade kunnat ske utan ledarens inre drivkraft. Att förvandla partiet till en verklig rörelse var ingen lätt uppgift, särskilt som man hela tiden var tvungen att stå emot mäktiga fiender. När partiets politiska gren till slut räknade miljontals medlemmar grundade Führern flera underorganisationer så att varje enskild medlem skulle kunna hitta en uppgift enligt sin egen försyn. De mest välkända grupperna var SS, SA och HJ. Men det fanns dussintals andra, mycket större organisationer som stödde arbetare, bönder, studenter osv. Deras medlemsantal var till och med större än SA:s två miljoner. Führerns geni visste att människor måste förenas för den nationella saken, och allt detta förenade och sammanförde människor som aldrig förr eller senare har människor varit förenade.

Führern grundade inte bara världshistoriens mest allomfattande rörelse - under sämsta tänkbara förhållanden - utan han skapade också Europas starkaste ekonomi. När Führern tog makten den 30 januari 1933 var den tyska ekonomin utbränd, ett pyrande vrak. Arbetslösheten var 25%, Reichsmarken var värdelös, den internationella handeln hade omöjliggjorts av världsdepressionen och Storbritannien vägrade ge Tyskland tillträde till världsmarknaden. Till och med tullunionen med Österrike hade förbjudits genom det skamliga Versaillesfördraget. Kort sagt, Tyskland var utblottat och omgivet av en mur av protektionism från fientliga nationer. Tyskland skulle för all framtid förbli en ekonomisk slav. Till råga på allt förklarade världsjudendomen - med bas i New York City - krig mot Nazityskland (mars 1933!). Man uppmanade till en världsomspännande bojkott mot Tyskland och utnyttjade hela den judiska finansmakten och alla dess politiska kontakter runt om i världen.

Ledaren lät sig dock inte imponeras av den till synes hopplösa uppgift han ställdes inför. Utan att tveka tog han över ledarskapet för en ostyrig stat och påbörjade den herkuliska uppgiften att bygga upp en ny nationell ekonomi. Med otrolig snabbhet förvandlade Führern Weimarrepublikens morbida ekonomi till en vital, stark och dynamisk ekonomi. Miljontals män kunde börja arbeta igen, familjer kunde äntligen börja om på nytt.

En veritabel flod av hopp genomsyrade varje fabrik. År 1938 var Tyskland äntligen den ledande ekonomiska makten i Europa - och därmed Englands och Frankrikes mest hatade fiende. Det rådde nu till och med brist på arbetskraft i Tyskland, så att till och med italienare, fransmän och polacker kom till riket för att försörja sina familjer där hemma!

Tråkigt nog för världsfreden var det bara det nationalsocialistiska Tyskland som lyckades ta sig ur den judiska världsdepressionens grepp. USA var fortfarande i sitt grepp den 7 december 1941, och England kunde aldrig frigöra sig från det. Kriget kunde bara möjliggöras genom Halle från USA och sträng ransonering, och efter kriget sjönk England tillbaka i sin förkrigsdepression - och imperiet var också borta.

Hur enorma Adolf Hitlers bedrifter än var - förnyelsen av städerna, partiet, ekonomin,

upprättandet av en (äkta!) välfärdsstat - så var de inte ens Führerns livs krönande bedrift. På 1930-talet försäkrade den störste tyske statsmannen upprepade gånger utländska regeringschefer att nationalsocialismen inte var en exportideologi (som den judiska bolsjevismen) som invaderade alla länder för att erövra dem för en marxistisk superstat. Den nationalsocialistiska revolutionen var en tysk revolution, och de andra degenererade plutokratiska demokratierna hade inget att frukta. Men de var rädda! De var inte rädda för att de antog att Hitler skulle komma över dem, nej, de var rädda för att det var möjligt att Hitlers verk skulle kunna få efterföljare i andra länder. Därför var de tvungna att krossa det blomstrande Tyskland så snabbt som möjligt innan världen insåg hur välgörande nationalsocialismen är!

Det judiska hatet mot den ariska renhetens återuppståndelse kulminerade i ett världskrig där det fria Tyskland tvingades kämpa mot den internationella judenhetens marionetter. Men även när kriget var som värst, när Tysklands fienders överlägsenhet blev allt tydligare, flockades fortfarande hundratusentals under nationalsocialisternas fana för att kämpa inte bara för Tyskland utan för en ny, sund och rättvis världsordning. Deras mål var att skapa ett enat ariskt Europa.

Först tänkte Hitler inte så mycket på det. Han ville bara att Tyskland skulle kunna leva i fred. Men sedan stod det klart att kriget inte kunde hejdas, det stod klart att det bara kunde vinnas om de ariska folken stod enade mot den judiska världsfienden. Lilla Tyskland skulle ha varit den drivande kraften i ett ariskt Europa från Lissabon till Moskva. Annars skulle det bli en bricka i spelet för Wall Street-judarna i USA och bolsjevikjudarna i Sovjetunionen, vilket det har förblivit fram till i dag.

General Leon Degrelle ledde sina belgiska Waffen SS-trupper till östfronten. De kämpade för Belgiens plats i ett panariskt Europa. Corneliu Codreanu stod redo med sitt rumänska "Järngarde", medan Spanien skickade "Blå divisionen", som bestod av frivilliga, för att bekämpa kommunismen.

Leon Degrelle, som har bott i Spanien sedan han dömdes till döden i Belgien, var mycket uppskattad av Hitler. År 1945 sade han till och med att om han fick en son skulle han vilja ha en som Leon Degrelle!

Vid krigsslutet hade Führern äntligen skapat en panarisk rörelse som omfattade hundratusentals människor som inte bara stödde rörelsen, utan också kämpade för den och gav sitt blod för den stora nationalsocialistiska idén, till och med under krigets hopplösa sista timmar. Führerbunkern i Berlin försvarades av de sista utländska frivilliga från Waffen-SS. Frivilliga från Waffen-SS. Den otroliga bedriften att ena Europa, som alltid hade varit delat, mot kommunismen var Hitlers krönande framgång. Idag har drömmen om en naturlig, icke-kapitalistisk, sund arisk världsordning anhängare över hela världen, nu i miljontals.

Adolf Hitler var utan tvekan den störste av alla ledare. Hans idé om världsfred och världsrättvisa baserad på en ordning av arisk nationalsocialism är ett arv till oss. Alla vita måste äntligen se sig själva som ett brödraskap, försvara gåvorna från deras kollektiva geni, deras arbete och deras rasöverlägsenhet mot den svarta pesten som rullar in från Afrika och härjar i världen, mot marionettmästarna som sitter i Israel, på Wall Street, i Bonn och håller den fred genom vilken de vita folken skall strypas.

Den 20 april är födelsedagen för vår älskade Führer Adolf Hitler. När alla sympatisörer, anhängare och aktivister firar, fråga er själva: *"Vad kan jag göra för att hjälpa till att fullborda Führerns viktiga arbete? Vad kan jag göra för att säkerställa de ariska*

rasernas överlevnad i denna fientliga, korrupta värld?"

Till minne av vår stupade Führer Adolf Hitlers dröm om en enad arisk ras. - Heil Hitler!

Pilgrimsfärd

från Katti

"I dag ser jag det som en lycklig slump att ödet valde Braunau am Inn som min födelseort. Denna lilla stad ligger trots allt på gränsen mellan de två tyska staterna, vars återförening åtminstone för oss yngre verkar vara ett livsverk som ska utföras med alla nödvändiga medel!"

Adolf Hitler, *MEIN KAMPF*, volym 1, kapitel 1

Jag började känna av de tusentals milen och de tre dagarnas resa med flyg, färja och tåg från Chicago när mitt tåg körde från Salzburg genom ett grönskande landskap med silverfärgade floder som flätades samman med pepparkakshus. Svarta och grå moln tornade upp sig över de uråldriga bergen, som omväxlande avslöjade och dolde sina spetsiga toppar - ett underbart, dramatiskt och ständigt föränderligt panorama över Oberösterreich. Jag var dock mer trött än glad och längtade efter en varm säng på ett vänligt värdshus.

Min utmattning försvann och en adrenalinkick fyllde på mina metaboliska batterier när tåget stannade vid nästa stopp som hette "Braunau am Inn". Även om jag hade planerat att komma till den här medeltida staden i flera månader var det en riktig kick att se stationsnamnet för första gången från tågfenstret. Jag hade klarat det! Jag var verkligen där! Med ryggsäcken på mig gick jag genom ett kallt ösregn några kilometer från stationen till den öde Linzer Straße, där jag sökte upp Maybräu Gasthof. Jag hade tur. Värdinnan berättade att alla andra ställen i Braunau och några mil därifrån redan var bokade, många hade varit det i flera månader. "Jag är inte förvånad", sa jag hemlighetsfullt och hon log. "Hela världen är här den här månaden." "Va?" Jag saknade ord. "Vänta bara och se. Du ska få se!" Och hon lämnade mig ensam i mitt mysiga lilla rum för att fundera över sin gåta.

Jag vaknade i gryningen till en morgon som fortfarande var fuktig efter gårdagens skurar. Men staden var full av liv och rörelse och jag förundrades över den underbara och harmoniska blandningen av moderna butiker och hus med den traditionella arkitekturen och gatorna från århundraden tillbaka. Jag promenerade vidare till slutet av Linzer Straße, som ledde till ett livligt medeltida marknadstorg. I dess södra ände stod Salzburgporten, en massiv valvbåge som vaktade den ursprungliga ingången till Braunau för 500 år sedan. Från andra sidan korsar vägbron en liten biflod till Inn. Cirka 150 meter från porten ligger en stor, vit byggnad som numera är bebodd av hyresgäster. Det var på grund av denna faktiskt oansenliga byggnad i en okänd österrikisk stad som jag hade kommit från andra sidan jordklotet för att besöka den. För här, i detta enda hus i Salzburgs förorter, föddes världens störste son, och jag hade rest hit för att fira hans 100-årsdag.

Jag var dock inte ensam när jag dagen därpå fick veta att reguljära enheter och specialtrupper från den österrikiska armén plötsligt hade ockuperat hela Braunau am Inn. Transportvägen över bron till den tyska gränsen var avskuren och de som kom in i staden var tvungna att visa upp ett etableringsintyg. En arméhelikopter flög lågt över staden

medan dussintals bepansrade trupptransportfordon skakade fram över torget. I scener som påminde om 1940-talets propagandafilmer från Hollywood struttade soldater med kulsprutepistoler omkring bland förvirrade invånare och hjälmklädda figurer, kompletta med pistolbeväpnade officerare, intog sina positioner vid vaktposter. Affischer kors och tvärs över staden förkunnade i omisskännliga toner att Braunau var under krigslagar. Alla former av offentliga demonstrationer - varnade regeringens banderoller - var strängt förbjudna från onsdag 14:00 till fredag 09:00. Att tala högt till fler än två personer, samlas på gatan eller på trottoaren, dela ut flygblad, ropa slagord och till och med "misstänkt klädda" personer var skäl för omedelbar arrestering och åtal enligt Österrikes "antinazistiska" lagstiftning.

De självbelåtna anhängarna av demokrati uppförde sig som sina egna onda karikatyror av "totalitära fascister". Men strax före deras ankomst översvämmades staden av "outsiders" från hela Europa och Amerika, och till och med Australien, Sydafrika och Orienten. Fattiga Braunau svälldes över av besökare och stämningen blev alltmer tung på grund av den spända väntan. Rykten florerade överallt. Det ryktades att varulvskommandosoldater skulle hissa en hakkorsflagga över Salzburgporten vid midnatt. Judiska lönnmördare ansågs ströva omkring på gatorna om natten. Terrorister från Milano skulle tända eld på Simon Wiesenthals porträtt framför borgmästarens hus. Allmänhetens oro stillades inte när regeringstrupperna satte upp en vägsärr genom Salzburgporten och därmed avgränsade den gamla förorten med sin förbjudna zon. Genom valvet kunde jag se gatan bortom, kuslig på grund av sin påtvingade tomhet.

Sent på kvällen var torget i stort sett öde, endast soldaterna var kvar på sina poster. Å andra sidan var alla pubar och restauranger fyllda av glada människor som firade. Strax före midnatt började det hända saker. På Gann Hotel, inte långt från Salzburger Tor med sin barrikad, beställde någon flaskor av husets bästa champagne och skålar och födelsedagsönskningar gick runt. I Ratskeller på mitt värdshus Maybräu ställde sig en ung man omgiven av Münchens universitetsstudenter vid bordet bredvid mig, höjde höger arm i en förbjuden hälsning och skrek *för full hals "För det stortyska riket, Sieg Heil! Sieg Heil! Sieg Heil!"*. Ingen störde honom eller hans följeslagare.

Eftersom jag var ensam blev mitt firande en ganska stillsam historia. Jag gick till det tomma torget i närheten och satte mig på en bänk under den stora byklockan. Jag tittade upp mot himlen. Molnen som hade täckt större delen av Centraleuropa i flera veckor höll på att skingras och de stjärnor som nu syntes dansade obevekligt mot sina ödesdiga positioner medan den kusliga klockans metalliska lungor förkunnade midnatt. Att vara på denna plats i detta ögonblick - det finns inga ord för det. När det sista slaget ekade in i evigheten tryckte jag på play-knappen på min lilla kassetbandspelare. Badenweiler, hans favoritmarsch, dunkade i mina hörlurar.

Nästa morgon var marknadstorget fyllt av en massa förväntansfulla människor. De verkade alla vänta, vänta - men på vad? På vem? Det var som om han själv skulle dyka upp när som helst, förmodligen stående upprätt i en stor, svart Mercedes. Kanske förväntade de sig något i den stilen. Den levande anden, den känslomässigt påtagliga närvaron av en man som fyrtio år efter sin fysiska död drar världens uppmärksamhet till sin födelseort, blev intensivare och uppenbarade sig mer kraftfullt.

Omkring middagstid dök en grupp italienska fascister mystiskt upp mitt i folkmassan. En av dem - som trotsade tjänstemännens överväldigande närvaro - började tala. *"Vi framför födelsedagsönskningar till den vita rasens största hjälte! Han lever för evigt i*

sina blodsbröders och blodssystrars hjärtan och sinnen! Inget judiskt tyranni!" - Soldaterna rusade mot honom och hans kamrater, men inte förrän de kunde göra honnör för de häpna åskådarna. Några i folkmassan vågade till och med göra honnör tillbaka. Andra applåderade och några började till och med sjunga den gamla SA-sången "Brothers in Collieries and Pits", uppenbarligen som ett kvickt svar på italienarnas korta tal om "blodsbröder". Polisen tog till och med dessa personer i förvar, vilket är ett stort tillslag i den här delen av världen.

Mitt eget lilla firande ägde rum bakom detta tumult, på området kring församlingskyrkan till den vackra katedralen från 1400-talet, St Stephens Cathedral. Först gick jag ner till det intilliggande underjordiska minnesmärket över krigets offer, ett offentligt epitafium med namnen på dem som dog i Braunau ingraverade i väggarna. I mitten av rummet ligger en symbolisk soldat och sover sin hjältedöd. På den norra väggen finns en hederslista över de krigare som dog i Stalingrad. Här lade jag ner en blombukett med inskriptionen "Och ändå segrade ni!". När jag gick upp för trappan utanför passerade jag församlingskyrkan, där jag lade en blommande vintergrön krans med hans porträtt i mitten av altaret och tände det översta offerljuset.

Medan jag reflekterade över bänken såg jag en gammal kvinna komma in och lägga märke till min krans med fotot precis vid altaret. Trots att hon uppenbarligen var tagen av sin upptäckt lät hon kransen vila. Andra människor kom in och såg den med öppen förvåning, men lämnade den orörd.

Jag gick till baksidan av katedralen för att se den gamla dopfunten där barnet döptes och återvände sedan till det starka solljuset på den fullsatta marknadsplatsen. Dessa enkla och stillsamma händelser kan inte i sin avslöjande rikedom förmedla den djupt rörande naturen och den djupa känslomässiga upplevelsen av den dagen av alla dagar, säkert den mest inåtriktat inspirerande dagen i mitt liv. Fram till den där dagen i april hade jag till stor del tvivlat på våra möjligheter att lyckas. Den omätliga katastrofen - att förlora andra världskriget - verkade oåterkallelig. Sedan det sorgliga slutet på den katastrofen för jordens civilisation har rörelsen kämpat sig framåt, fallit och börjat kämpa sig framåt igen i en tid då onskans fascinerande krafter verkar oövervinneliga.

Men den 20 april, på 100-årsdagen av hans födelse, i hans heliga födelseort, gick den oförutsedda insikten upp för mig, steg för steg, att jag hade varit trångsynt när jag begränsade min uppskattning av rörelsens utveckling och framsteg inom min egen blygsamma tidsram. Hans idé är ett EVIGT koncept. De historiska konsekvenser som han satte i rörelse är en våg av händelser som kommer att få ett ohejdbart momentum genom åren in i en avlägsen framtid. Vår rörelse är tillämpningen av naturlagarna på mänskliga sfärer, och naturen är allsmäktig. Den kan vara motbjudande ibland och dess krafter byggs upp i förtvivlan bara för att senare bryta fram, kanske mer våldsamt än någonsin.

Efter att myndigheterna den 21 april tagit bort avspärningarna till hans hus flockades folkmassorna som muslimer runt den heliga stenen i Mecka. Jag var bland många främlingar, men vi kände plötsligt ett band till varandra, vi bröder och systrar med hakkorset, och att vara tillsammans på denna vördade plats var som en hemkomst. Hans ande omslöt oss alla, gjorde oss till hans kamrater och fyllde oss med tillförsikt inför framtiden. Bara det faktum att vi alla hade kommit till denna plats från hela världen vid denna speciella tidpunkt i en fientlig värld var bevis nog för att idén fortfarande levde! Det var, som han sa i filmen "Triumph of the Will" - "våra hjärtans befallning" som förde oss samman. Vi kände en unik stolthet i vetskapen om att framtida generationer kommer

att avundas oss, oss som samlats här i detta unika ögonblick för att tända ett födelsedagsljus omgivet av en vidsträckt natt av okunnighet och ondska. Från denna låga kommer att utgå både en fyr för att lysa upp våra blodsförvanter och en eld för att förbränna förorenarna i vår eftervärld.

Jag hade kommit till Braunau för att erbjuda honom de ynkliga festligheter jag hade för att hedra hans minne. Men han gav mig en gåva som var större än livet - en förnyad, orubblig tro på vår oundvikliga och absoluta seger. Heil Hitler! Tusentals gånger Heil Hitler!

Julberättelse

Det kan vara svårt för oss att förstå hur förtjust Adolf Hitler var i sitt folk, även under de första åren av hans kamp till förmån för folket. En avslöjande indikation på den sanna tillgivenhet som omgav honom från allra första början har bevarats av partiets officiella biograf, Heinrich Hoffmann, som erinrade sig en insiktsfull händelse som ägde rum i München strax före jul 1923. Bara drygt en månad tidigare hade sexton kamrater skjutits ihjäl framför Feldhermhalle. Rörelsen hade krossats av kuppförsöket den 9 november; dess medlemmar var döda, gömda eller, som Führern, fängslade. Med hoppets gnista släckt, dränkt i blod, sjönk efterkrigstidens Tyskland tillbaka i den grå förtvivlan som präglades av socialt kaos, ekonomisk ruin och kulturellt förfall. Detta var nu bakgrunden till den scen som Hoffmann berättar om den där mörka decemberdagen för 68 år sedan...

"Konstnärerna i Hitlerrörelsen planerade att fira jul på Blüte Café på Blütestraße med en *levande tavla* med inskriptionen *Adolf Hitler i förvar*.

"Jag fick i uppdrag att hitta en lämplig dubbelgångare till Hitler. Det hände sig att jag stötte på en man som var slående lik honom. Jag frågade honom om han ville delta i denna *tableau vivant*, och han gick med på att göra det.

"Den stora salen på Blüte Café var fylld av människor. En häpen tystnad infann sig när ridån gick upp och avslöjade en fängelsecell på den halvmörka scenen. Bakom det lilla gallerförsedda fönstret kunde man se fallande snöflingor. En man satt vid ett litet bord med ryggen mot publiken. En osynlig manskör sjöng *Stilla natt, heliga natt*.

"När spänningen i den sista tonen ebbede ut kom en liten ängel in i cellen med en tänd julgran som vänligt placerades på den ensamme mannens bord.

"Långsamt vände sig 'Hitler' om tills han såg publiken i ansiktet. Många trodde att det faktiskt var Hitler själv och en snyftning gick genom salen.

"Ljuset tändes och jag såg människor runt omkring mig med blöta ögon och snabbt försvinnande näsdukar."

Källa: *Hitler var min vän* av Heinrich Hoffmann, Burke Co, London.

Den 20 april

från Lieselotte

Nationalsocialister över hela världen firar i dag sin ledare Adolf Hitlers födelsedag.

Ledaren som inför 1918 års svek skapade en världsbild, en rörelse som miljoner människor tillhörde. Vi minns en ledare som slet upp Tyskland ur den internationella förbrödringens träsk och återgav det tyska folket dess nationella medvetande. Vi hedrar minnet av den ledare som under den klarröda hakkorsflaggan ledde Europas ariska folk mot de judisk-bolsjevikkontrollerade asiatiska horderna, som bekämpade den internationella judiska parasiten på nationer och som slutligen föll offer för en internationell sammansvärjning av judar, kapitalister och bolsjevister.

Adolf Hitler, ledaren för det nationalsocialistiska Tyskland, ledaren för den ariska världen, är död. Han har fallit i kampen mot den judisk-bolsjevikiska världsfienten. Hans kropp vilar i rikskansliet, där han ledde det tyska folkets öde i tolv år, där han stod upp mot fienden in i det sista. Adolf Hitler avgick inte, han kapitulerade inte heller, utan han inträdde i Valhall som det tyska folkets ledare. Führerns lik kunde inte hållas mot den av judarna uppviglade ockupationsmobben. Führern skonades således från det som det italienska folkets Duce utsattes för av judar som berövats sin mänskliga mask.

Rikskansliet sprängdes i luften, Berghof vandaliserades och Nürnbergs partikonferensanläggning monterades ned. Alla monument förstördes, gator döptes om, partikontor konfiskerades, flaggor och fanor, uniformer, utrustning och böcker brändes. Ingen sten lämnades ovänd för att med enastående precision utplåna allt som påminde om Adolf Hitler, om det tredje tyska riket, om dess storhet och prakt.

Nu när allt som en gång hade gjort vårt folk stort och starkt hade rivits ner, förstörts och utplånats under regimen av ett internationellt gäng brottslingar, trodde man att tiden var inne för att göra det tyska folket till hantlangare åt denna kriminella ras för all framtid. Om detta gäng parasiter och skurkar, tätt sammanflätade av blodsband, tror att de genom att förstöra en rörelses materiella värden och emblem, genom att massakrera dess ledare, har utplånat den en gång för alla, låt det då sägas till dessa internationella skurkar: det tyska folket skulle hellre gå under än att utan kamp underkasta sig slaveriet för en underlägsen ras som har kommit till makten genom spekulation, krigshets och folkmord!

NSDAP kapitulerade inte och kommer inte att kapitulera i sin konfrontation med den internationella judendomen! Det som hände den 8 maj 1945 var en militärbyråkratisk pajaskonst som den dåvarande militärledningen tvingades underkasta sig under trycket från ockupationsmaffian som hade infiltrerat vårt land genom förräderi i de egna leden. Vi är inte alls intresserade av vad och hur man förhandlade om saker och ting den 8 maj 1945. Vi behöver inte här ta itu med frågor om internationell rätt och internationella konventioner, som ändå bara finns på papperet eller i bästa fall tolkas på det sätt som är mest gynnsamt för segraren, utan vi måste kämpa för vårt land i frihet, vi måste rensa vårt land från utländskt inflytande, vi måste skydda vårt folk från blodbaserad förruttnelse. Vi måste eliminera inflytandet från judiska faktorer och sist men inte minst har vi den heliga plikten att utföra den ärofulla uppgiften att ställa den ras till svars som två gånger har störtat världen i krig. Miljoner och åter miljoner män, kvinnor och barn har två gånger på

25 år fallit offer för en okultiverad ras hämndlystnad, vinstbegär och världsherravälde.

Samma kriminella ras kommer inte att tveka att starta ett tredje världskrig om dess planer på världsherravälde äventyras, och därmed återigen utsätta miljontals människor för obeskrivligt elände. Vi bekänner därför helt öppet: Vårt mål är att förhindra en sådan katastrof - med vilka medel som helst.

När det gäller den slutliga lösningen på den judiska frågan i Tredje riket behöver jag bara se på massan av spekulationer, utpressare och medlemmar av den undre världen för att inse att det inte fanns någon slutlig lösning på den judiska frågan över huvud taget. Pensionärernas pilgrimsfärd och de judiska kolonierna i USA, Europa och Sydamerika är levande exempel på den icke-existerande slutliga lösningen. I detta sammanhang behöver vi inte bekymra oss om att finna sanningen eller ens föra en "saklig diskussion". I vilket syfte? För att göra några världsfrånvända moralister tjänster - Gud vet att vi inte har tid med det.

Det finns vittnen till att inga judar gasades ihjäl i Tredje riket. Det finns dock inget tillförlitligt material som bevisar motsatsen. Rapporter från Internationella Röda Korset bekräftar också uttalandena om den humana behandlingen av judarna. Men att tro att vi skulle kunna falla för ett sådant misstag igen skulle betyda att vi nationalsocialister faktiskt är obildbara.

Nu kommer våra motståndare att angripa världen - precis som de gjorde för fyrtio år sedan - med en ström av demokratiska fraser om mänsklighet, humanitet och storsinhet och framföra sina moralistiska slagord. Jag frågar dessa motståndare: Var fanns er medmänsklighet när ni förvandlade det blomstrande europeiska kulturlandskapet till en ruinhög? Var fanns er medmänsklighet när miljontals människor i öst brutalt massakrerades av omänskliga horder? I väst dog våra kvinnor och barn i haglet av brand- och fosforbomber. Hundratusentals partikamrater mördades efter 1945, andra deporterades, dömdes eller förlamades. Var det ett uttryck för din moral?

Otaliga européer tvingades gå igenom samma prövning eftersom de hade deltagit i kampen mot den judisk-bolsjevikiska världsfienden som patrioter och medvetna européer. Enbart trehundrausen italienare och hundrafemtio tusen fransmän massakrerades av den judiskt uppviglade mobben. Ett oräkneligt antal bär än i dag märkena efter misshandeln på sina kroppar.

Det skall bli intressant att se hur de internationella apostlarna för nationernas brödraskap kommer att försvara sig inför dessa kollosala brott när de ställs till svars. Oavsett vilka fraser och lögner de demokratiska statsmännen kommer att försöka använda för att prata sig ur det, kommer de och den ras som stöder dem inte att undkomma sitt öde!

De drabbade kan vara säkra på att detta inte bara är en fras. Den internationella judendomen må ha lyckats berusa sig med blodet från folk som utåt sett var besegrade, men den lyckades inte få nationalsocialismens intellektuella byggnad att kollapsa. Führern må ha stupat i strid, och alla rörelsens ideologiska skrifter - liksom allt annat - brändes och förbjöds. Men nationalsocialismen är rotad i de djupaste djup och har kommit till liv. Även om vår ledare är fysiskt död är hans ande desto mer levande. Ledaren för det nationalsocialistiska Tyskland finns bland oss, inte i kroppslig form, utan genom den nationalsocialistiska idén, som han ensam förkroppsligar.

Genom sitt banbrytande verk *Mein Kampf*, genom sina tal och essäer har Führern försett oss med den ideologiska, politiska och strategiska grund som vi måste agera utifrån i alla

tider.

Politiska system kommer att upprättas och störtas, politiker kommer att komma och gå, men Führern och hans arbete kommer att vara grunden för det tyska folkets och den ariska världens existens för all framtid!

Den 30 april var det 33 år sedan Führern och rikskanslern i det stortyska riket dikterade sin sista vilja och sitt testamente i rikskansliet under beskydd av tyska och europeiska SS-trupper inför en situation som hade blivit hopplös på grund av förräderi och feghet i de egna leden, och avled tillsammans med sin hustru. I dag, 32 år efter Führerns död, har vi hans politiska testamente. Detta vår Führers sista vilja och testamente vittnar om den framsynthet och det självförtroende som var utmärkande för honom.

Trettio år efter det att denna sista viljeförklaring från vår Führer skrevs, har den nationalsocialistiska rörelsen återuppstått i enlighet med denna sista vilja. Med stöd av en ung generation är Adolf Hitlers rörelse redo att verkställa sin förares vilja. I vår förares namn och för hans räkning kommer vi att krossa denna judiska "FRG"-enhet i hjärtat av Europa och eliminera dess anhängare med rötter och grenar. Vi kommer att bygga det fjärde heliga tyska riket av heder, ära, storhet och rättvisa och därmed uppfylla vår Führers vilja - den strålande pånyttfödelsen av den nationalsocialistiska rörelsen.

Vi svär evig lojalitet till dig Adolf Hitler till efter döden. Vi svär till dig, Führer, att inte vila och inte vila förrän den sista viljan är uppfylld. Med fanatisk beslutsamhet kommer vi nationalsocialister att utföra dina sista instruktioner och ställa dem som är ansvariga för din död och miljontals ariska människors död inför rätta. Vi är beredda att dö hellre än att bryta denna ed.

Vid denna tidpunkt ser vi oss själva i en solidaritetsgemenskap med legioner av nationalsocialister från alla nationer. De har alla erkänt: Antingen kommer den internationella judenheten att tillskansa sig världsherraväldet och alla ariska folk kommer att gå under, eller så kommer de ariska folken att göra sig av med sin judiska regim. Vi, som har Adolf Hitler som vår ledare, kommer inte att låta oss elimineras frivilligt och utan strid! Det tyska folket går hellre under än att bli en internationell utpressarligas skötebarn! En nation som inte är beredd att ständigt och jämt försvara sin frihet eller som inte kan kämpa för den igen har förlorat sin existensberättigande!

Führern har aldrig lämnat något tvivel om att konfrontationen med den internationella judendomen är en fråga om existens, om liv. Från ruinerna av våra kulturminnen har Adolf Hitlers rörelse rest sig på nytt för att fortsätta kampen för tysk frihet, europeisk enighet och den ariska folkgemenskapen. De närmaste åren kommer att föra med sig beslutet.

Våra motståndare såväl som våra vänner och sympatisörer bör ha en sak klar för sig: för oss finns det inget som heter kapitulation. Ordet existerar inte för oss. För oss är det seger eller undergång, det finns inget alternativ. Om vi besegras i denna kamp för nationernas frihet kommer våra motståndares led att tunnas ut avsevärt.

Vi känner inte till någon kapitulation, vi känner bara till fullgörandet av vår plikt mot Führern, folket och fosterlandet. Vår Führers liv och död förpliktar oss till fanatisk lydnad och engagemang för den nationalsocialistiska idén.

"Hitlers arbete och uppdrag är ett heligt arv till kommande generationer. Vi som fortfarande är i livet har en plikt att kämpa vidare." Fältmarskalk Schörner.

från: NS KAMPFRUF #25, mars-april 1978 (89)

Adolf Hitler: Ledare för självupppoffring

av Michael Storm

Nationalsocialismen, liksom varje revolutionär rörelse, drivs av självupppoffring. Vår rörelse är unik eftersom vår ledare inte bara var ett exempel på självupppoffring under kampen om den politiska makten, utan eftersom han gjorde det under hela sitt liv.

Redan som ung lämnade Hitler sin barnpension till sin yngre syster Paula och gav sig sedan ut på egen hand för att överleva i en fientlig värld där det dagliga brödet måste vinnas med möda. Detta tidiga exempel på att prioritera andras behov framför sina egna fanns kvar under hela hans liv.

Under första världskriget delade Hitler vanliga soldaters elände. Hans regemente förblödde vid fronten. När regementets styrka minskade krävdes mer av varje enskild man. Ingen gjorde någonsin mer än Hitler. Han anmälde sig alltid frivilligt till specialuppgifter, tog på sig de farligaste uppdragen och undkom med nöd och näppe döden dussintals gånger. Han verkade föra segern till Tyskland enbart genom sin egen vilja. När det var dags för honom att ta en välförtjänt vila och semester vägrade han och överlät denna vila till en gift man så att han kunde tillbringa lite tid hemma med sin familj.

Efter knivhugget i ryggen och Tysklands förödmjukande nederlag lovade Hitler att ägna sitt liv åt att återupprätta Tyskland och upphäva Versaillesfreden. Under dessa år av strider upplevde han ännu större umbäranden än under sin ungdom.

Hans kläder var så dåliga att en partimedlem fick skänka en kostym till Führern för att han skulle kunna gå på ett möte med industriledare. Inte nog med att han levde så anspråkslöst för att varje öre skulle kunna gå till kampen, han hade också tvingats ge upp sin stora dröm (trodde han i alla fall då) om att någonsin bli konstnär eller arkitekt.

Materiella upppoffringar var inte det enda som partiet krävde av sin ledare. Hitler klagade ofta över att han inte kunde njuta av sitt mysiga hem och sin familjs välstånd eftersom han inte kunde gifta sig, eftersom han var gift med hela Tyskland. Ännu värre var att han aldrig fick uppleva glädjen av att bli far, eftersom det skulle ha varit orättvist mot hans barn, eftersom uppgiften att till exempel gå i hans fotspår skulle ha varit en alltför stor börda för dem.

När kriget nådde Tyskland var Führern tvungen att ge upp sin dröm om att återuppbygga sina städer. Han tog då på sig sin uniform och vägrade att ta av sig den förrän segern var vunnen. Han arbetade dygnet runt och hans arbetsbörda växte. Hans högkvarter, "Varglyan" i Rastenburg, låg i en sumpig skog där det var för varmt på sommaren och för kallt på vintern. Hans personal ansåg att det var en glädjelös sysselsättning att arbeta där och kunde knappt vänta på att han skulle förflyttas till Berlin eller Paris och lämna Führern bakom sig - kämpa för Tyskland utan underhållning, starka ljus eller segerns ljuva frukter.

I Führerbunkern våren 1945 försvann Führern under några minuter under militära

möten för att beundra modellerna av de unika nationalsocialistiska städer som han drömde om att bygga efter kriget, men han visste alltför väl att de inte skulle byggas under hans livstid.

Under haglet av sovjetiska granater över staden sade han till general Leon DeGrelle från Waffen SS att om han hade haft en son skulle han ha velat att han skulle bli som DeGrelle, men att det nu var upp till honom och Hans-Ulrich Rudel att inspirera den framtida tyska ungdomen med sitt hjältemod. Führern sade att han skulle göra det yttersta offret för Tyskland och inte fly, utan kämpa mot fienden till det bittra slutet och sedan beröva demokraterna och bolsjevikerna deras judiska glädje, inte bara för att ställa honom inför rätta utan också för att stympa hans kropp, och så kämpade han vidare tills "Untermenschen" bara var några meter bort och klättrade sedan upp till Valhall.

Adolf Hitler var en man som offrade sig själv, ja hela sitt liv, för sitt folk. Stora dygder är en väsentlig egenskap hos nationalsocialismen, såsom att en enda person offerar sig för den stora saken. Det är därför en nationalsocialist betyder mer än hundra demokrater eller republikaner. Det är detta som gör oss så starka och så fruktade.

Som ung SA-man brukade jag arbeta 48 timmar i veckan i en fabrik, donera hela min löncheck till partiet, hålla partihögkvarteret rent, sköta skrivbordsarbetet, samla in namnunderskrifter för petitioner, laga mat, göra TV-intervjuer och ibland ha kul i en gatuslagsmål med jordens avskum. De flesta av de så kallade "fair weather"-nationalsocialisterna var svåra att hitta när det gällde att utföra arbete eller donera pengar. Jag blev därför inte förvånad över att de inte uteslöts ur rörelsen på grund av döds- eller bombhot, utan för att de inte var tillräckligt engagerade i nationalsocialismen. De ville "ha kul" och göra andra kamrater till offer. Dessa drönare lämnade partiet relativt snabbt, och varje gång detta hände blev vi starkare.

Jämfört med Führerns uppoffring är mina pengar, min svett och mitt blod ganska obetydliga offer. Men vår rörelse i dag är full av kamrater vars uppoffringar gör dem till hjältar: sanna nationalsocialister som Reinhard Sonntag, som var tvungen att offra sitt liv för några år sedan, och Gottfried Küssel, som tillbringade två år i fängelse (och har ytterligare åtta år kvar), liksom många, många andra som inte kan namnges här av säkerhetsskäl och utan vilka ni inte skulle hålla denna tidning i era händer och läsa denna artikel.

Vi nationalsocialister bedömer bara en man eller en kvinna efter en sak, nämligen hur mycket de offerar sig själva för vår seger. Hur smarta de är (eller tror att de är), hur rika de är, hur mycket de påstår sig vara bra kämpar eller hur mycket öl de kan dricka, inget av detta betyder någonting ... bara hur mycket en person ger av sig själv!

Var och en av oss - inklusive du och jag - måste ställa oss denna viktiga fråga!

Heil Hitler!

Början

Den dånande stridens raseri maler genom Flandern. Genom Flandern stönar den stora döden. Den bepansrade döden är lös! Den söndertrasade jorden darrar i försvarsstriden 1918. Elden rullar över trattar och gropar. Engelska trupper misslyckas i anfallet mot Moches höjder, nära Comines. Amerikanska stormvågor kollapsar på de få klipporna i den fältgrå försvarsvallen. Stridsvagnsskvadroner kör ihjäl sig på det tyska hjältemodets klippor.

Genom kulsprutornas dån, haubitsar som skäller, kanoner som kraschar, minor som dånar och eldkablarna från de nedskjutande flygskvadronerna som smattrar. Blod befruktar jorden, som luktar krutdamm och där de döda inte längre finner dödens frid. Från hecatomber av offer staplar ödet ett monument över hjältemod och den ohyggliga ångesten hos en nästan förtvivlad mänsklighet.

En värld hade konspirerat i hat. Destruktion! Förintelse! vrålar det från de heta rören i deras kanoner...

Det var framsidan!

Spridda i trattar och skyttegravshål ligger hjältarna från regementet List, vid M.-G., med gevär, och trycker sig ner i fårorna av den omrörda jorden; blöder, men kämpar fortfarande, svär, men ger inte upp!

Kvällen den 19 oktober 1918 sänker sig över Flandern, ett land som är sårigt som döden, men döden sover fortfarande inte. Den flammar fortfarande upp, gulröd och rytande, den rasande elden från den materiella striden. Trupperna är utmattade, våta och leriga, trötta och hungriga. Spridda män klättrar upp ur de tyska skyttegravarna och snubblar hastigt från tratt till tratt bakåt: Essenholer! Och fienden fördubblar sin eldgivning.

Tre musketörer, signalister från regementets stab, jagar döden. Någonstans längst bak i terrängen finns den övergivna artillerigruvan. Det är där fältköken ska vara. Vi hoppar genom ett hagel av järneld.

Mellan fronterna skymtar de färgglada raketernas nyckelpigor. Till slut stöter de på patronhylsor och tomma granatkorgar. Framför dem står blocket av en bunker. Köksredskap skramlar. Fältkökets skyddsrum är nått. Tre musketörer drar en lättnadens suck!

Men fiendens batterier rasar igen. Slag efter slag sliter blixtar upp jordfontäner. Trä- och järnbitar virvlar upp ur leran och kraschar mot skyddsrummets tak. Kvartal efter kvartal passerar. Omöjligt att ta sig tillbaka nu. Soldater sitter på huk och väntar i bunkern. Och till höger och vänster och framför och bakom dem rasar effekten av den grymmaste förstörelsestekniken i ett bad av stål. Tre bayerska musketörer är inlåsta i ett hål i marken av kanonrörens godtycke och deras liv beror inte längre på deras modiga handlingar och deras egen vilja, utan bara på slumpens meningslöshet och pliktuppfyllelsen hos några av skyttarna längst bak i de tyska batterier som kämpar ner den engelska fienden.

Sådana timmar på världskrigets fronter krävde hela män. Och även om många män överväldigades av skräck och förtvivlan, satt här i den halvt begravda skyttevärnet nära Moche i Flandern natten till den 19 oktober 1918 en man som hade bemästrat denna förtvivlan, soldaten, budbäraren, den grubblande mannen, den gode kamraten. Han

besegrade inom sig själv det som ibland fick andra att darra. Han hade nu varit i fält i fyra år, här i Flandern genomgick han en gång sitt elddop och sedan dess hade han gått genom umbäranden och död i sitt hjältemodiga frivillighet. Bayernwald, Wytschaete, La Bassée, Fromelles, Somme, Bapaume, Soissons, La Fontaine, det var svåra strider som han genomlevde. När alla förtvivlade höll han sig upprätt; när andra svor höll han tyst. När de föll ihop utmattade gjorde han sin plikt, ja, mer än så: han stod upp för sina kamrater och mötte döden av stål i deras ställe i stridens helvete. Regementsstabens signalister kände till hans uppmaningar - framåt - framåt, när order måste föras fram genom spärreld. När han började hoppa och ryggade tillbaka från skyddet av den rasande förstörelsen: "Kom igen!" lät hans röst fast. Han verkade inte ha några nerver, och när andra tappade modet tittade han på dem med sina stora klara ögon, och de lugnade ner sig och fortsatte strida.

När han tillbringade de sällsynta timmarna av vila med dem bakom fronten talade han entusiastiskt om en kärlek som kallades Vaterland! Han talade om segerns självklarhet och om det öde som Tyskland en dag skulle få, eftersom det hade ett öde bakom sig som det inte behövde ha.

De förstod honom inte, de skakade på huvudet när han talade på det sättet. Men ändå kände de något som en ny stor sanning i hans ord. Det skrämde dem, gjorde dem hjälplösa och fick dem att skratta.

"En dag - långt senare - kommer du att förstå mig!" brukade han säga. Larmet, ordern om ny utplacering, satte ofta stopp för sådana samtal, och sedan stod korpralen, signalmannen, tillbaka i ledet.

Nu satt de tre här i det sönderfallande skyddsrummet. Timme efter timme gick och det fanns inget slut på umbärandena.

Sedan, plötsligt, länge väntat, blixtrar eldskenet från en döende granat in i bunkern. Detonationen knuffar människor till marken, rör upp jord, förlamar i chock. En direkt träff har dött vid ingången till skyddsrummet. Allt har hänt i en blix.

Sedan, den mest djävulska grymheten i krigsföringen i vår civiliserade tidsålder, driver den iväg i osynliga moln: gas!

Medan en ny attack rasar i skyttegravarna framför oss, kämpar männen här i skyttevärnets mot den frätande död som äter sig in i deras lungor och ögon. Anfallet trummar framför oss. Natten går i oändlighet i förläggningen...

I gryningen snubblar en menig in på slagfältet i den här striden. Några dagar senare rullar ett sjukhuståg mot hemmet. I vagnen, bredvid sönderskjutna, trötta stridande, ligger en blind soldat, gårdagens signalist, den... grubblande.

Han, som i stridernas oändlighet inte kunde se längre med sina friska ögon än till sin del av skyttegraven och det eländiga lilla trattfält på vilket döden förgäves hade försökt rycka livet och order till de stridande truppena ifrån honom, blir nu - en blind man - seende. Det är natt omkring honom, men i hans hjärta lyser den heliga tillblivelsens låga, och han - den blinde mannen - ser nu med yttersta klarhet i ljuset av denna låga den oändliga vidden av en världshändelse som började med blod och kommer att sluta med blod. Han ser sitt folks ödesmättade längtan, han ser en hel världs ångest och elände. Ja - han ser vägen till frälsning!

Och medan röd dregel fläcker kejsardömet vapensköld, medan myteri sliter sönder feghetens strimlor, mögnar en vilja i denne man: detta krigs blod skall inte ha flutit förgäves. Ärekransen från en *bättre* seger ska Tyskland en dag fästa på sitt nya folks nya flaggor!

Det var den tysta eden från en blind soldat, och så började den nationalsocialistiska rörelsens historia den 9 november 1918 på militärsjukhuset i Pasewalk.

En man gick härifrån och blev trumslagare och överallt där han bildade nya tyskar av människor höjde de sina armar som ett tecken på sin nya tro, precis som forntidens människor höjde sina spjut när de hälsade på hertigen, ledaren.

- Kurt Jeserich

Enligt uppgifter från Ignatz Westenkirchner, Führerns krigskamrat som hade återvänt från Amerika.

Ur: Der Schulungsbrief, mars 1934.

Adolf Hitler i världskriget

Führerns frontkamrater 1914-1918 rapport

Den 10 oktober 1914 ryckte jag ut i fält med regementet "List", som Hitler också tillhörde, till västfronten. Flandern blev vår första stridssektor. Men det var inte förrän 1916, mitt under de hårda materiella striderna, som jag träffade Adolf Hitler personligen. Vi hade båda kommit helskinnade genom kriget vid det laget. En kväll låg vi tillsammans i en övergiven kanonställning när fienden sköt vilt och ursinnigt. Sedan fick vi gas. Artillerield slog mot vår position hela natten. Vi trodde att allt hade gått bra när vi insåg det tidigt på morgonen: Hitler hade förlorat synen. Han sade själv att han inte längre kunde se någonting och höll händerna över sina värkande ögon. Sedan fördes han tillbaka till militärsjukhuset.

Jag minns tydligt en upplevelse som vittnar om Hitlers personliga mod under kriget. Det var i närheten av Epagny. Under en framryckning var Adolf Hitler tvungen att passera genom en skogsslänt där fransmän som hade blivit bortsprängda av trupperna hade blivit instängda. Deras hjälmar stack precis ut över kanten på hålen i marken. Adolf Hitler kände igen dem genom sitt glas, drog sin pistol, signalerade bakåt med handen som om hans kamrater kom bakom honom, drev ut de förvirrade fransmännen - tolv stycken - ur sina ställningar och förde dem till befälet.

Adolf Hitler talade ofta om Tysklands politiska framtid under sina ensamma timmar. Framför allt var han deprimerad över den statliga fragmenteringen av riket, det välkända flerstatsystemet. Han jämförde en gång de många tyska småstaterna med papperslappar som han hade hängt upp på ett snöre. Varje vindpust, förklarade han, kunde svepa bort dem. Men om de enskilda arken knöts ihop i en bunt kunde inte en stark vind blåsa bort dem. Även de enklaste av oss förstod vad han försökte säga.

Ignaz Westenkirchner

I den materiella striden

Den västra armén kommer att få truppförstärkningar, eftersom betydande enheter har frigjorts i öst. Endast de som har stått här i årtal i trumelden från materiella strider, de som, insmorda i torkad lera och blod, känner gasens stickningar i lungorna, och som dag efter dag - såren som rivits av granatsplitter är knappt ärrade - tävlar med döden genom spjuteldsridåerna och girigt dricker en munfull kaffevatten eller tar en torr brödskorpa för den bästa kakan.

Reservinfanteriregementet 16, kallat "List", i 6:e bayerska reservdivisionen, strider vid Soissons, trots att det är underbemannat, försvagat av blod och ammunition, har varit utan fräscha sängkläder i sju veckor, har utmattat sig i enorma marscher och, genomblött av regn, skulle vilja lämnas i fred. De är faktiskt utmattade, men de är faktiskt en reserv bakom 7:e och 1:a arméns högra flygel.

Och i själva verket befann de sig på kvällen den 26 maj i frontlinjen på grund av att de

närmade sig en högersväng och nu skulle rulla upp fienden. Från Ailette ser de ut mot Aisne. Deras befälhavare heter Anton van Tubeuf och är major. Han är den nionde chefen för detta regemente och leder nu "Lister" i fem dagar och tar med sig de andra enheterna i divisionen över den berömda och ökända Chemin des Dames.

Hela regementet nyser så länge det springer och kämpar, för gasen som artilleriet har skjutit med ligger tung över marken. Det finns branta berg, klippiga höjder och häxdansplatser täckta av splitter och eld, med sönderskjutna trädrötter och grenar som spetsats i den aska-brända jorden. Man måste gå över minkastare, kulsprutor och ammunition för att få dem på plats. Och här är hela luften ständigt brusande och väsande och virvlande av glödhett järn i alla storlekar och bitar. Det talas inte om telefonlinjer från regementsstaben till bataljonerna och mellan dem. När det gäller överföring av kommandon är det signalmannen som är herre på täppan. Med nästan drömlig säkerhet rusar och hoppar han ut ur tratten och rusar, flämtande, över hål, balkar och lik, mellan nedslagen av höga stålfontäner, eld, jord och rökmoln, i det infernaliska surrandet från svärmen av stålgranaternas getingar. Om han inte lyckas få fram sitt budskap eller sin order genom dödens brinnande förvirring till rätt man, då går hela ledarskapet åt skogen, och järnviljan hos denna framåt drivande kil av vacklande kämpar smulas sönder till ineffektivitet. Tillsammans med ledarna bär han nu ödet och utgången av denna strid i sitt huvud, i sin ficka, i sin skicklighet och i sitt mod.

Under fem dagar rasar det grymma kriget i alla sina yttringar och - som så ofta och hur ofta då - regementets mest outtröttliga, modigaste, orädda reporter springer, hoppar, rapporterar, tar emot, springer från staben till toppen, från bataljonen till befälhavaren.

Och efter fem dagar hade regementet rullat upp den 23 kilometer breda fiendefronten från flanken, trängt igenom med kraft och så vitt man kan räkna tillfångatagit 400 fångar, 16 kanoner, 100 kulsprutor, 4 motorfordon, 15 ammunitionsvagnar och ett ingenjörsläger.

"Bortsett från de enskilda ledarnas prestationer måste den största äran för det fantastiska genomförandet av anfallet tillskrivas regementets ordonnanser", sade befälhavaren för R.I.R. 16, känd som "List", Anton zu Tubeuf.

Den 1 juni 1918 hedras regementet genom att dess befälhavare tilldelas Max Josefs militärorden. Och den 4 augusti fäster den nye Max-Josef-Ritter von Tubeuf Järnkorset av 1:a klass på menige Adolf Hitlers bröst, den högsta och mest sällsynta utmärkelsen för en man i skyttegravarna.

W. L. Diehl

Direkt träff i kommandoposten

Runt middagstid ger signalmännen den nya ordern om anfall. Adolf Hitler är där igen, oförskräckt och outtröttlig i utförandet av sin farliga plikt. Han erbjuder sig ofta att ta på sig de svåraste promenaderna för en eller annan av sina kamrater, rakt in i frontlinjerna som piskas av kulregnet.

Klockan 1.30 inleds det andra anfallet med artilleriunderstöd. Förlusterna för dem som avancerar över öppen terräng är återigen fruktansvärda. Endast ett fåtal lyckas med bajonetten i näven bryta sig in i de första fiendeskansarna och ta fångar, men det är också allt. Den andra bataljonen försöker förgäves att komma till hjälp för sina kamrater som har rusat framåt. Ledaren, löjtnant i reserven Schubert, faller under den första attacken.

Nu beger sig regementschefen, överstelöjtnant Engelhardt, personligen till skogens norra kant. Med hjälp av sin kikare orienterar han sig om läget och spanar efter den mest

gynnsamma platsen för att bryta sig in hos fienden. Men vaksamma ögon har redan upptäckt honom. Han träffas av skramlande kulspruteeld som skär sönder buskarna till höger och vänster, krossar stammarna och får rikoschetter att virvla genom luften. Adolf Hitler och menige Bachmann hoppar fram och täcker honom med sina kroppar. Befälhavaren, som är hindrad i sin utkik, frågar förvånat Hitler: "Varför det?" - "Vi vill inte förlora vår regementschef för andra gången", är det blygsamma svaret. Befälhavaren tackar honom med ett tyst handslag, som om det vore en självklarhet.

17 november: Fiendens artilleriaktivitet. För en halvtimme sedan gav brigadchefen, excellensen Grossmann, personligen order om att avlösa Listregementet, som hade förblött. "Se till att du kommer tillbaka", sa han till överstelöjtnanten i slutet. Några av kompanicheferna har redan anlänt till regementets högkvarter för att ta emot ordern. På grund av utrymmesbrist måste Adolf Hitler och hans kamrater lämna skyddsrummet för en kort stund. Sedan - klockan är strax efter två - väsnas det igen. En enorm krasch - en direkträff mitt i regementets kommandopost.

Adolf Hitler är en av de första som rusar in för att hjälpa till. Synen framför honom är fruktansvärd.

Under rasmassorna ligger telefonist Kreitmaier, ställföreträdande officer Wimmenauer och en befälhavare döda. Svårt sårade är konstapel Ostberg, regementets befälsskrivare, de biträdande officerarna Oberer och Martin. Hans ögon söker fortfarande efter den avgudade befälhavaren. Är han också död? Då ser han överstelöjtnanten sjunka ihop bakåt med ett stön och hör honom mumla: "Jag ville bara tjäna mitt land!"

Adolf Hitler är vid hans sida i ett språng. Det är också kamrat Bachmann. Befälhavarens vänstra hand hänger stympad ner, hans högra ben är blodrött - ett granatsplitter har trängt igenom huvudpulsådern, blodförlusten är stor, bara snabb hjälp kan rädda dagen. Hitler tänker inte två gånger, hämtar snabbt en mossboll, lägger den runt benet ovanför det djupa såret och lindar in den med telefontråd för att stoppa den kraftiga blödningen. Det fungerar, nödbandaget är skickligt och fyller sitt syfte.

En kamrat från regementet

Signalisten

Under natten var jag tvungen att besöka III bataljonen, som befann sig i södra delen av Roeux, två gånger med rapporter. Jag åtföljdes av Hitler, rapporteringsofficeren. Vi kunde använda Biache-järnvägsskärningen som välkommet skydd under en kort sträcka. Snart var vi dock tvungna att lämna den och röra oss ut i öppen terräng. Vägen ledde oss förbi två framskjutna kanoner. Så snart vi var i närheten av dem tog fienden emot oss med en mördande eldgivning. Vi insåg omedelbart att vi hade blivit siktade. Detta slöseri med ammunition var naturligtvis inte riktat enbart mot oss, utan framför allt mot kanonerna, som engelsmannen måste ha misstänkt för särskild aktivitet i det ögonblicket. Om jag hade varit ensam skulle jag utan tvekan ha tagit helt skydd. Ingen kan ha klandrat mig för det. Den rapport som skulle göras hade ingen hänvisning till striderna i de utplacerade bataljonerna. Om den hade kommit en eller flera timmar senare hade den inte gjort någon som helst skada. Min följeslagare var av en annan åsikt. Han försökte snabbt ta sig ut ur häxkitteln utan minsta dröjsmål, och utnyttjade naturligtvis varje möjlighet till

skydd.

Det var ofta så med reportrar att de var tvungna att röra sig i det fria under den starkaste fientliga elden, medan en sådan rörelse var ny för mig, trots mina år i skyttegravarna. Naturligtvis kunde jag inte vara för blyg och var tvungen att följa med. Och det var bra. Vi kom båda ut ur farozonen med skinnet i behåll.

När vi tog oss tillbaka hade vi knappt kommit nära kanonerna igen förrän fiendens förtrollning började på nytt. Naturligtvis fanns det inget stopp i maj heller, och vi nådde den skyddande järnvägsskärningen utan skador, om än droppande av svett.

Under de två efterföljande operationsperioderna i slaget vid Arras fick jag flera gånger till signalmannen Adolf Hitler som eskort, och varje gång kom vi undan oskadda.

Under dessa dagar hade jag en vag känsla av att den där reportern var särskilt lyckligt lottad, och det var mer naturligt att jag också trodde att jag var mindre i fara i hans sällskap.

Rapport från en kamrat i frontlinjen

Den okände soldaten

Under befälhavarens tal - han talade om läget och om utbyggnaden av ställningen - öppnades ridån och Hitler kom in, visade sin respekt så gott han kunde med tanke på grottans låga höjd och överlämnade en skriftlig rapport. Befälhavaren skummade igenom den utan att avbryta sitt tal och signalerade till signalmannen att han kunde gå. Men när ridån hade dragits för bakom honom avbröt majoren sitt tal och omedelbart därefter höjde han rösten och pekade mot ingången och sa: "Om jag skickar den här avsändaren vet jag att uppdraget kommer att utföras lika bra som av den bästa officeren i mitt regemente."

Vi blev förståeligt nog förvånade över detta beröm. Major von Tubeuf hade länge varit känd för oss som en ledare som bara mycket sällan gav blygsamt beröm, men detta beröm skulle värderas på ett mycket speciellt sätt, eftersom det var för en soldat som befälhavaren knappast kunde ha känt namnet på.

Löjtnant Adolf "Meyer

från: SS *Leitheft*, utgåva 12, 1943

En bekännelse

Vi tror på Adolf Hitler,
den odödlige ledaren för vårt folk,
unik gåva av framsynthet,
största personligheten genom tiderna,
Lever i våra hjärtan idag och för alltid.

Vi tror på hans heliga sak,
Kallas *New Order*,
fullbordandet av det ariska ödet
enligt livets eviga lagar,
hoppet och framtiden för vår art på jorden.

Vi tror på hans rörelse,
hans lojala, odelade anhängare,
som bär hans namn
som ett instrument för hans vilja,
invigd av hjältar och martyrer
- *den eviga vägen till frälsning.*

HEIL HITLER!

Tänk på det!

av Adolf Hitler (1923)

När din mamma blir gammal
Och du har blivit äldre,
Om du vad som brukade vara enkelt och enkelt,
har nu blivit en börda,
När hennes kära, trogna ögon
Jag ser inte längre in i livet som jag en gång gjorde,
När deras trötta fötter
Vill inte längre bära dem när jag går
Sträck sedan ut armen för att stödja henne
Följ med dem med glädjefylld njutning -
Stunden kommer då du gråter för henne
måste följa med dig till sista korridoren!

Och om hon frågar dig, svara henne,
Och fråga henne igen, du talar också!
Och fråga henne igen, svara henne,
Inte impulsivt, utan lugnt och stilla!
Och hon kan inte riktigt förstå dig
Förklara allt för henne lyckligt;
Timmen kommer, den bittra timmen,
Eftersom hennes mun inte ber dig om något mer!

NS Kampfruf #89, maj-juni 1991 (102)

Kamraten

av Adolf Hitler (14 augusti 1916)

När någon av oss blir trött,
Den andra håller utkik efter honom.
Om någon av oss vill tvivla,
Den andra skrattar plötsligt.

Om en av oss skulle falla,
Den andra står för två;
För varje fighter har en gud
Kamraterna på.

Det var i snårskogen vid Artoiswaldes

av Adolf Hitler

**Flandern - i Artois, våren 1916
Baserat på en sann historia**

Det var i snåren i Artoisskogen...
djupt inne i skogen, på bloddränkt mark,
låg utsträckt en underbar tysk krigare
Och hans skrik ljöd i natten.
För ingenting... Inget eko hördes från hans väckarklocka...
Ska han blöda ihjäl fritt som i ett spel,
Som dör sårad i ensamhet?

Och så plötsligt...
Tunga fotsteg närmar sig från höger.
Han hör hur de stampar i skogsbrynet...
Och nytt hopp spirar ur hans själ.
Och nu från vänster...
och nu från båda sidor...

Två män närmar sig hans smärtbädd
Det är en tysk och en fransman.
Och båda tittar på varandra med en hård blick
Och hotfullt håller de sina gevär redo.
Den tyske krigaren frågar:
"Vad gör du här?"
"Jag slogs av den fattigaste människans rop på hjälp."
"Det är din fiende!"
"Det är en person som lider!"

Och båda sänker sina gevär ordlöst.
Sedan flätade de samman sina händer
Och lyfts försiktigt med spända muskler
Den sårade krigaren, som på en bår.
Och de bar den genom skogen tillsammans,
Tills de kom till den tyska posteringskedjan.
"Nu är det gjort. Här är hans lojala hatt."

Och fransmannen vänder in i skogen.
Men tysken tar tag i hans hand,
Tittar in i hans bekymrade ögon
Och säger till honom med förebådande allvar:

"Jag vet inte vad ödet har i beredskap för oss,
Som regerar outgrundligt i stjärnorna.
Jag kanske faller, ett offer för din kula.
Kanske min kommer att sträcka dig in i sanden -
För att striderna är urskillningslösa,
Men det får vara som det är och vad som än kommer:
Vi lever bara de invigda timmarna,
Eftersom människan har befunnit sig i människan...
Och nu farväl! Och må Gud vägleda dig!"

Tyst hjältemod

av Adolf Hitler

Pasewalk, den 2 november 1918

I ljus sådd lugnt vilande
Dödligt skadade krigare som återvänder från heta strider
De blodiga märkena av förstörelse som förts;
Men räddade från järnets hagel.

Tysta och allvarliga, fastkedjade vid sin plikt,
Vårdande mjuka mjuka kvinnliga händer
De tacksamma krigarna, som i slutändan
Satsar redan på livet med döden.

I deras trogna vård som friska
Alla hjärtan och alla djupa sår,
När de ofta trötta ögonen ser vänliga ut.

Ja, det är så våra riktigt tyska kvinnor är.
De ser sina nära och kära skiljas åt för alltid
Och ägnar sina liv åt andra människors lidande.

Skogshögtidskyrkogård i Pasewalk

av Adolf Hitler
Pasewalk, den 11 november 1918

Du förtjänar det för vår skull,
Att vi begraver dig där,
Där tyska ekar skuggar din grav.
Hon, symbolen för frihet, styrka och liv
Att vara det vackraste smycket
Givetvis runt din grav.
I den tyska skogen, där lever den tyska andan,
Den tysta dungen där du vilar fridfullt,
Tusentals kommer att hedra honom om tusen år från nu,
Låt oss gå in i djupa skogsdjup,
Låt oss gå till era gravar,
Då hämmar vi steget,
För du talar till oss alla,
Så du lever vidare för evigt när din kropp för länge sedan har förfallit.

På radiovakt

av Adolf Hitler
Flandern, den 29 juli 1917

Natten är svart, vinden blåser mjukt och stilla
Genom grenarna råder djupt lugn runt omkring!
På långt håll gnäller maskinerna i takt med rytmen.

Kamraterna sover bredvid i tältet
Och drömmer om sina nära och kära där hemma,
Bara jag ensam sitter vaken vid enheten
Och lyssna ut i stridsrummet.

Så jag sitter hela natten och väntar
Och känna en djup känsla av lycka nästa dag,
När scoutinggruppen rapporterar till mig på rapporteringskanalen,
Han hade återvänt oskadd från fientlig strid.

"Blåvitt och svart och vitt och rött"

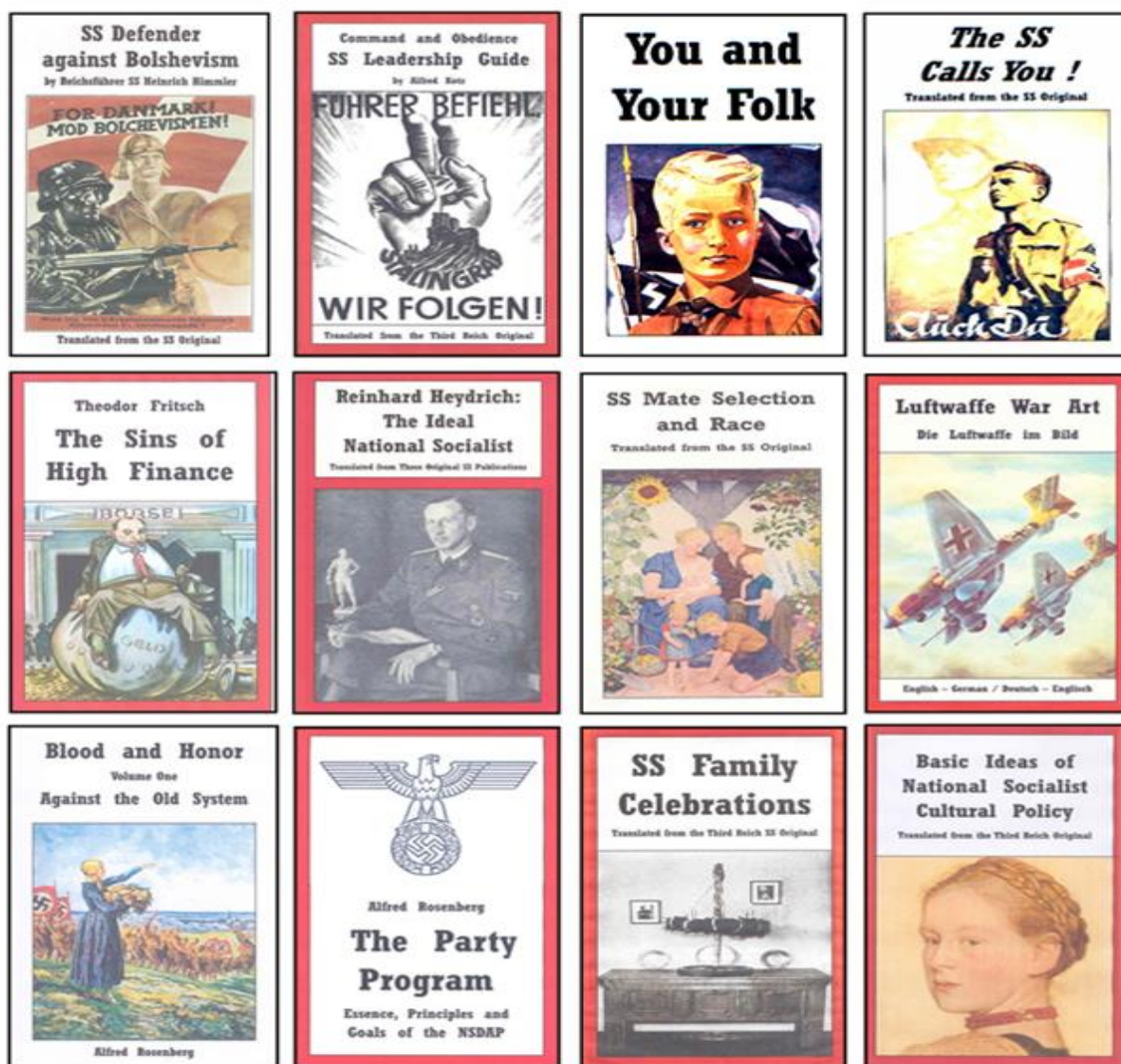
av Adolf Hitler
[Västfronten], 4 augusti 1917

Omringad av fiendens armé,
Oräkneliga som havets sand,
Fransmannen, Ruß' och Britt,
De små skällarna med.

Och vi - i het strid
Vi håller vakt över flaggan
Trogen in i döden
Blå-vit och svart-vit-röd

Miljontals människor är upprörda,
Och vält inte tornet,
De släpade hit hjälpredor,
Från Röda havet till Gula havet.

Men underbart trotsig och stark,
Klockan på vår mærg,
Trogen in i döden
Blå-vit och svart-vit-röd.

**Hundreds of books
Translated from the
Third Reich originals!**

**RJG Enterprises Inc.
PO Box 6424
Lincoln NE 68506 USA
www.third-reich-books.com**